

Arrest

nr. 231 751 van 23 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE loco advocaat B. BRIJS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden door de verwerende partij in haar nota uiteengezet als volgt:

“Verzoeker verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te Batcha op 18.03.1981. Op 23.05.2008 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend, verklarende het Rijk te zijn binnengekomen op 22.05.2008. Het Frans werd bepaald als taal van het onderzoek.

Verzoeker werd op 23.05.2008 gehoord nopens de aan zijn asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste op 19.12.2008 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 29.007 dd. 23.06.2009 werd de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigd.

Op 27.10.2009 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nieuwe beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 59.629 van 13.04.2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 01.02.2012 heeft verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend als partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap.

Aan verzoeker werd gevraagd om binnen de drie maanden en dus ten laatste op 30.04.2012 volgende documenten voor te leggen: bewijs duurzame relatie 2 jaar, geregistreerd huurcontract, inkomsten Belg, ziektekostenverzekering.

Op 04.07.2012 heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 141.063 van 16.03.2015 het beroep verworpen heeft.

Verzoeker maakte op 22.01.2013 het voorwerp uit van een administratief dossier vreemdelingencontrole.

Bij schrijven dd. 02.07.2013 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op 18.06.2015.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 159.012 van 18.12.2015 het beroep verworpen heeft.

Op 18.06.2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker werd op 27.03.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter en dit omwille van oplichting.

Bij vonnis dd. 26.07.2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan de helft met uitstel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12.09.2018 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die op 12.09.2018 aan verzoeker betekend werd."

Verzoeker betwist deze uiteenzetting niet.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: H. N.

Voornaam: G.

Geboortedatum 18.03.1981

Geboorteplaats: Batcha

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 26/07/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenis met uitstel 5jaar voor de helft door de rechtbank van Brugge voor oplichting.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrivingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 23/05/2008 werd bij beslissing van 13/04/2011 door de Raad voor vreemdelingen betwistingen negatief afgesloten.

Op 1/12/2012 heeft betrokkene een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU ingediend. Op 31/07/2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 16/03/2015 werd het beroep van betrokkene verworpen.

Op 02/07/2017 heeft betrokkene een aanvraag op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en betekend op 01/09/2015. Op 18/12/2015 werd het beroep van betrokkene verworpen.

In 2015 heeft hij een jaar in Frankrijk gewoond. Hij had medische problemen, maar hij had geen papieren om zich in België te laten behandelen. Hij verkreeg Franse verblijfspapieren omwille van medische redenen voorde duur van 1 jaar. Het document werd niet meer verlengd aangezien hij na een jaar genezen was.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 26/07/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenis met uitstel 5jaar voor de helft door de rechtbank van Brugge voor oplichting.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel.

Betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 17/05/2018 een Belgische kind te hebben. Hij heeft ook verklaard twee nichten in België te hebben.

Betrokkene beweert Belgische kind in België heeft te hebben, terwijl hij gedurende zijn verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Tijdens zijn interview door een DVZ medewerker wordt hem uitgelegd dat hij als ouder van een Belgisch kind een aanvraag kan indienen om een verblijfstitel te bekomen om die reden, maar het loutere feit dat hij een Belgisch kind heeft volstaat niet. Hij moest dan zijn advocaat contacteren om zo spoedig mogelijk het nodige te doen. Tot op heden werd geen aanvraag ingediend door de betrokkene.

Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden

met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Wat de nichten betreft : Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Bovendien het feit dat het kind en de twee dochters van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 26/07/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenis met uitstel 5 jaar voor de helft door de rechtbank van Brugge voor oplichting.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Betrokkene heeft verklaard een vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM te hebben.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 23/05/2008 werd bij beslissing van 13/04/2011 door de Raad voor vreemdelingen betwistingen negatief afgesloten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 23/05/2008 werd bij beslissing van 13/04/2011 door de Raad voor vreemdelingen betwistingen negatief afgesloten.

Op 1/12/2012 heeft betrokkene een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU ingediend. Op 31/07/2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 16/03/2015 werd het beroep van betrokkene verworpen.

Op 02/07/2017 heeft betrokkene een aanvraag op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en betekend op 01/09/2015. Op 18/12/2015 werd het beroep van betrokkene verworpen.

In 2015 heeft hij een jaar in Frankrijk gewoond. Hij had medische problemen, maar hij had geen papieren om zich in België te laten behandelen. Hij verkreeg Franse verblijfspapieren omwille van medische redenen voor de duur van 1 jaar. Het document werd niet meer verlengd aangezien hij na een jaar genezen was.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugdrivingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 23/05/2008 werd bij beslissing van 13/04/2011 door de Raad voor vreemdelingen betwistingen negatief afgesloten.

Op 1/12/2012 heeft betrokkene een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU ingediend. Op 31/07/2012 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 16/03/2015 werd het beroep van betrokkene verworpen.

Op 02/07/2017 heeft betrokkene een aanvraag op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard en betekend op 01/09/2015. Op 18/12/2015 werd het beroep van betrokkene verworpen.

In 2015 heeft hij een jaar in Frankrijk gewoond. Hij had medische problemen, maar hij had geen papieren om zich in België te laten behandelen. Hij verkreeg Franse verblijfspapieren omwille van medische redenen voor de duur van 1 jaar. Het document werd niet meer verlengd aangezien hij na een jaar genezen was.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Frankrijk.

Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V. G., attaché, De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Tongeren en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 13/09/2018 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum"

Op 12 september 2018 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook een beslissing houdende inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies). Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 225.007.

Verzoeker dient - bij volmacht - op 20 september 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarige Belgische burger van H. N. J. C. C.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 24 september 2018 een beslissing houdende intrekking van de bijlage 19ter waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 224.984.

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Overigens blijkt uit de aan de Raad toegezonden stukken dat verzoeker inmiddels werd vrijgesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto “artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.” Verzoeker acht deze bepalingen en beginselen geschonden,

“Doordat verweerder besliste dat verzoeker onmiddellijk het grondgebied dient te verlaten omdat:

- hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel;*
- hij een veroordeling heeft opgelopen;*
- er een risico op onderduiken zou bestaan en er een gevaar voor de nationale veiligheid zou bestaan.*

Terwijl deze motivering foutief is, geen enkele rekening houdt met de realiteit en volkomen overdreven is

Zodat verweerder zich ten onrechte op deze motivering beroept om een bevel om het grondgebied met terugleiding naar de grens te overhandigen

Toelichting:

Vooreerst: verzoeker beschikt over een geldig paspoort, geldig tot 2021. Dat stuk werd reeds aangeboden in maart 2018 en werd voorgelegd bij zijn aanvraag tot gezingshereniging op 20.09.2018. Verwerende partij beschikt er over en motiveert in strijd met de stukken waar ze over beschikt.

Het is correct dat verzoeker actueel geen geldige verblijfstitel heeft, maar zoals verwerende partij zelf terecht stelt: hij heeft recht op gezinshereniging met zijn Belgische dochter.

En die gezinshereniging werd aangevraagd op 20.09.2018.

Verder: het is eveneens correct dat verzoeker een gevangenisstraf heeft opgelopen. Maar van een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid [door verwerende partij onderstreept in haar beslissing] is er geen sprake.

Verweester gaat niet kijken naar de inhoud, maar ziet enkel die effectieve straf van 9 maanden.

Verweester zou nochtans ook moeten weten dat een effectieve gevangenisstraf van 9 maanden in de praktijk zelfs niet uitgevoerd wordt. Dat duidt er al meteen op dat de feiten helemaal niet zo ernstig zijn dat ze een gevaar betekenen voor de maatschappij. Zware delicten krijgen worden in de praktijk beteugeld met effectieve gevangenisstraffen boven de 36 maand, die in de praktijk wel nog uitgevoerd worden.

Waarover gaat het in het geval van concluant? Hij had in augustus 2017 een pitta-uitbater in Knokke opgelicht, niet meer, niet min.

Concluant heeft uiteraard spijt van zijn handelen en heeft de gevangenisstraf reeds ondergaan.

Er is in casu helemaal geen sprake van een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. De bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid is verworpen tot een boutade waar men alles onder steekt, om toch maar een weigeringsbeslissing te kunnen nemen.

Tenslotte is er helemaal geen risico op onderduiken. Waarom zou verzoeker? Hij was net bezig om zijn situatie te regulariseren: betaalde onderhoudsbijdragen, had een verblijfsregeling verkregen via de familierechtbank te Antwerpen op 15.05.2018 en wou een aanvraag tot gezingshereniging indienen.

Verzoeker vraagt zich af waar verwerende partij de vrees op onderduiken haalt. Dat wordt nergens concreet door gestaafd. Het is niet omdat verzoeker voorheen een aantal afgewezen procedures had opgestart dat hij zou onderduiken.

Integendeel: verwerende partij geeft zelf aan dat hij een recht heeft om in België te verblijven op grond van zijn Belgische dochter. Waar zit dan het risico op onderduiken.

Het is duidelijk dat er zowel voor het bevel om het grondgebied te verlaten als voor het weigeren om een termijn van vertrek toe te staan onvoldoende grondslag is.

Had verwerende partij een termijn voor vertrek gegeven, dan had verzoeker op een normale wijze een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen, quod non.

Verzoeker heeft er alle begrip voor dat men mensen zonder verblijfspapieren opsluit, wanneer duidelijk is dat ze moedwillig geen gevolg geven aan een definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten. Maar om een man die manifest gerechtigd is op een gezinshereniging op te sluiten, is toch wel een brug te ver.

De beslissing is ongegrond.”

3.1.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° [...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]”

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° meer bepaald, en respectievelijk, omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (1°) en omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, meer bepaald gelet op de veroordeling tot 18 maanden gevangenis met uitstel van 5 jaar voor de helft en gezien de maatschappelijke impact van de feiten (3°). Elk van deze gronden kan op zich de afgifte van het bevel verantwoorden.

Aangaande de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, en de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker “niet in het bezit [is] van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel”, betoogt hij dat hij wel degelijk beschikt over een paspoort dat geldig is tot 2021 en dat dit stuk reeds werd aangeboden aan het bestuur in maart 2018 en bij zijn aanvraag tot gezinshereniging op 20 september 2018.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst naar “de bij artikel 2 vereiste documenten”. Dit artikel 2 van dezelfde wet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Verzoeker kan dus niet volstaan met de verwijzing naar zijn geldig paspoort; immers, dit moet gepaard gaan met een visum of visumverklaring, hetgeen in casu niet het geval is. Verder bevestigt verzoeker dat hij ten tijde van de bestreden beslissing niet over een geldige verblijfstitel beschikte. In zoverre hij verwijst naar de aanvraag tot gezinshereniging moet erop worden gewezen dat die werd ingediend op 20 september 2018, en dus na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden.

Verzoeker toont dus niet aan dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. In

die optiek is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° overtollig, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Evenwel noopt de beoordeling van het tweede middel ook tot een onderzoek van de tweede grond die werd aangehaald tot het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, met name de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, gelet op het feit dat hij op 26 juli 2018 werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenis met uitstel van 5 jaar voor de helft, voor oplichting, en gezien de maatschappelijke impact van de feiten.

Verzoeker ontkent niet dat hij daadwerkelijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en duidt zelf dat het gaat om de oplichting van een pita-uitbater. Hij stelt spijt te hebben van zijn handelen en de gevangenisstraf reeds te hebben ondergaan, en betoogt dat er geen sprake is van een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Echter, door het minimaliseren van de feiten en de verwijzing naar het gegeven dat hij de straf heeft uitgezeten, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in strijd met de wet of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Een verwijzing naar de nationale veiligheid is ter zake niet relevant, nu de verwerende partij het in casu enkel heeft over de openbare orde. Verder is er in de bestreden beslissing nergens sprake van een “ernstige” bedreiging van de openbare orde, zoals verzoeker verkeerdelijk stelt.

Waar verzoeker zich gegriefd voelt door zijn vasthouding op grond van het risico op onderduiken, moet worden herhaald dat de Raad niet bevoegd is om te oordelen over deze vasthoudingsbeslissing. In de mate dat verzoeker met zijn uiteenzetting de afwezigheid van termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet viseert, kan niet worden vastgesteld welk actueel belang hij hierbij heeft. Immers, met zijn grief voert hij onrechtstreeks aan dat hem ten onrechte geen dertig dagen zouden zijn verleend om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl op heden al een termijn van meer dan dertig dagen is verstreken sedert de bestreden beslissing en uit niets blijkt dat verzoeker het grondgebied al dan niet gedwongen zou hebben verlaten.

Het eerste middel kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM,

“Doordat verweerder twee beslissingen nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt reeds dat verzoeker in België een dochtertje heeft met de Belgische nationaliteit, J. H. N., geboren te Antwerpen op 21.12.2017. Zij woont bij haar moeder, mevr. Y. J. te [...].

Verzoeker wenste eerder reeds een gezinshereniging aan te vragen, en had er reeds de retributie voor betaald, maar werd toen opgesloten.

Het kan verzoeker dan ook bezwaarlijk verweten worden dat hij niet eerder een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend.

Verwerende partij stelt zelf terecht dat het belang van het kind primordiaal is.

Het is dan ook bepaald frappant om te moeten vaststellen dat verwerende partij een verwijdering wenst te bewerkstelligen tussen vader en dochter van meer dan 8 jaar ...op grond van een veroordeling van 9 maanden...

Dergelijke beoordeling valt in geen enkel opzicht te verantwoorden.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een inreisverbod van maar liefst 8 jaar, vormt een zware schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig (eerste voorgenomen vlucht op 26.09.2018) uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, met quasi geen garantie op herstel.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Een belangrijk element in deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat

wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daadwerkelijk is overgegaan tot een belangenafweging. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker deze niet adequaat vindt.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker in het onderhavige middel ook het inreisverbod dat hem werd opgelegd viseert, maar dit is niet de thans bestreden beslissing. Middelen gericht tegen een beslissing die niet wordt aangevochten met het huidige beroep, zijn niet ontvankelijk. Voor de beoordeling van de wettigheid van het inreisverbod, kan worden verwezen naar het arrest nr. 231 752 van 23 januari 2020, dat het inreisverbod vernietigt.

Voorts moet erop worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat hij een dochtertje heeft met de Belgische nationaliteit in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo betoogt de verwerende partij dat verzoeker beweert een Belgisch kind te hebben in België, maar tot op heden nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, niettegenstaande hem werd gewezen op het belang daarvan, dat opdat het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, hij eerst gebruik moet maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, dat de schending van artikel 8 EVRM dan ook niet kan worden aangenomen. Ook stelt de verwerende partij dat het hoger belang van het kind geen absoluut karakter heeft en dat het feit dat “het kind en de twee dochters van betrokkene” in België verblijven, niet kan “worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het standpunt van de verwerende partij in zijn specifieke omstandigheden strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

Voorts stelt hij dat het frappant is te moeten vaststellen dat een verwijdering van meer dan 8 jaar wordt bewerkstelligd op grond van een veroordeling van 9 maanden. Echter, zoals hiervoor reeds werd gesteld, vernietigt de Raad het inreisverbod bij arrest nr. 231 752 van 23 januari 2020. De vraag die dus rest is of het bevel om het grondgebied te verlaten an sich een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt.

Verzoeker stelt ter zake dat zijn familieband bruusk zou verbroken worden, met quasi geen garantie op herstel. De verwerende partij heeft geoordeeld dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM, rekening houdende met het feit dat verzoeker geen aanvraag tot gezinshereniging had ingediend en gelet op het feit dat hij inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde.

Wat het eerste aspect betreft, stelt verzoeker dat hij reeds eerder een gezinshereniging wenste aan te vragen en dat hij er reeds de retributie voor had betaald, maar toen werd opgesloten. Echter, hiervan levert hij niet het minste begin van bewijs. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat geen aanvraag gezinshereniging was ingediend.

Wat het tweede aspect betreft, moet worden teruggegrepen naar de uiteenzetting van het eerste middel, waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker stelt dan wel dat zijn familieband bruusk zou worden verbroken, maar toont niet aan dat het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten in de gestelde omstandigheden een schending met zich meebrengt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS